Ahv ja kôrvits.

Väike ahv elab metsas palmide otsas. Palmidel kasvavad pähklid, metsas aga palju kõiksugu puuvilja ja marju. Metsa ääres asub küla. Põllumehed istutavad aedadesse viljapuid ja külvavad põllule rukkid.

Põllumees ütleb ahvile: „Kuule, va' vennas, marjad ja puuvili metsas saagu sulle, aga vili, mis minu aias ehk põllul kasvab, jäägu mulle ja minu lastele, sest ma olen selle kasvatamisega palju vaeva näinud. Mina ei puutu sinu metsamarju, aga ära ka sina minu omi puutu."

Väike ahv on aga ahne ja mõtleb: „Aias kasvavad viljapuud lähestikku ja marjad aina siravad okstel, miks peaksin neid metsas ühe kaupa otsima, kui sealt käpuga saab võtta; pealegi on nad aias palju mahlakamad ja magusamad kui metsas. Ja viljaterad põllul on head jahused ja mulle väga meele järele. Lähen ja toon neid tingimata enesele prooviks. Põllupidaja on kohmakas mees. Ronida ta hästi ei saa. Mul pealegi neli kätt, temal aga ainult kaks. Kätte ta mind küll ei saa."

Seni kui põllumees aias ja põllul liigub, istub ahv liikumata tihedate lehtede varjul puu otsas. On aga talumees kadunud ja koju läinud, ruttab ahv oma seltsilistega aeda. Suure õhinaga rapsab ta oksalt esimese kättepuutuva marja, hammustab küljest suutäie ja proovib selle headust. „Pole viga, üsna magus," lausub ahv. Selle marja kõrval ripub aga teine, nagu pealt näha — veel magusam. Kähku viskab ahv esimese, mille küljest ta ivakese hammus-